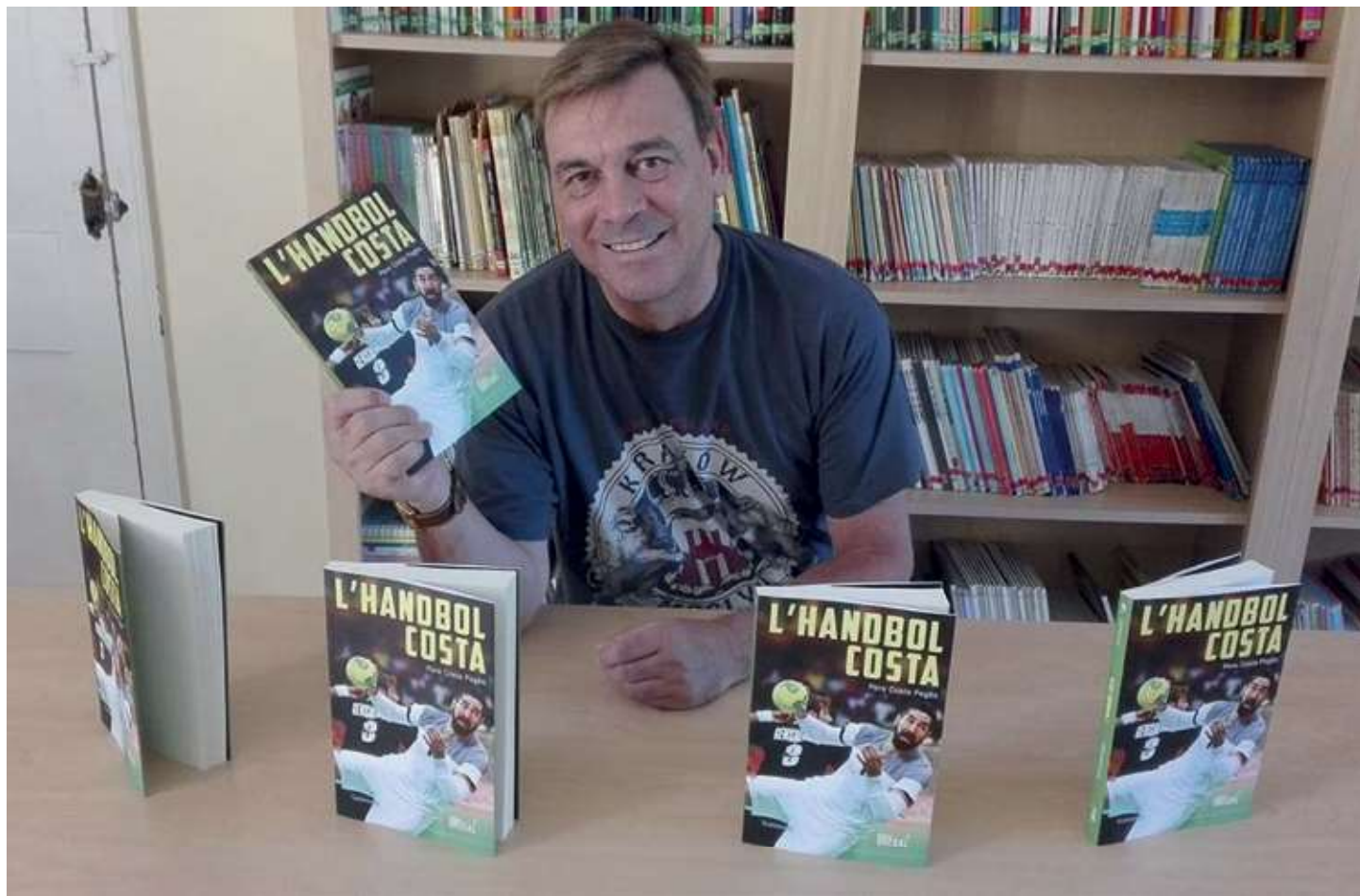

ENTREVISTA

Fotos: Laura Ribas

Pere Costa, autor del llibre «L'handbol Costa»

Enric Niell
RdP

En Pere Costa Pagès (Palafrugell, 1965) porta tota una vida lligat al Club Handbol Garbí. Va formar part de la primera fornada de jugadors el 1978 i sempre, en un càrrec o un altre, ha estat vinculat a l'entitat. De professió és mestre al Vedruna. A més, ha escrit cinc llibres fins ara. El darrer d'ells és *L'handbol Costa* (Edit. Gregal, 2019), un recull de vint-i-cinc històries sobre el món de l'handbol. La Federació Catalana l'ha premiat amb una medalla per la difusió de l'handbol.

L'handbol costa?

L'handbol costa molt, sobretot si portes 41 anys i ja en tens 54.

Pots separar la teva vida de l'handbol?

Suposo que hauria estat molt diferent sense

l'handbol, en molts aspectes. He estat entrenador, jugador abans, fundador, directiu, he escombrat la pista, l'he marcat amb pintura... Molts dels meus amics són de l'handbol i, per tant, no ho separo. La meua vida i l'handbol van junts. No me'n retiraré mai del tot.

D'on surt la idea del llibre?

La idea ve del 2016, quan vaig plegar de fer d'entrenador i em va semblar que era un bon moment per començar a compartir petites històries a les xarxes socials que jo coneixia de primera mà. Aquestes històries, independents entre elles, van tenir èxit fins que, quan en portava mitja dotzena, en Lluís Cle em va dir que això havia de ser un llibre i s'havia dir «L'handbol Costa» perquè eren les meves històries.

Són històries que has viscut tu?

No directament totes. Algunes les he viscut com a jugador, d'altres com a entrenador, d'altres com a públic i d'altres a través dels mitjans. Són històries que van des de Palafrugell, de l'handbol de poble, fins als Jocs Olímpics, l'handbol universal. En puc donar raó de totes elles. El límit que vaig posar era que jo les conegués de primera mà.

Quina de les històries triaries com la més especial?

El capítol «Els trobem a faltar» perquè parla dels jugadors d'handbol que van morir abans d'hora, joves. Comença amb un homenatge a en Ramon Frigola i en Joan Orri, tots dos jugadors del Garbí, i a partir d'ells, faig un recorregut per tot Girona, per tot

«Puc donar raó de totes les històries del llibre. El límit que vaig posar era que jo les conegués de primera mà.»

Catalunya i pel món. Parlo de jugadors que, pel que sigui, van morir molt abans del que tocava. És el capítol que em va costar més d'escriure i, fins i tot, em vaig plantejar no publicar-lo. Vaig mirar de fer-lo amb molt de tacte, sense buscar cap morbositat, sinó tota la delicadesa. És el capítol més especial de tots vint-i-cinc.

Quina importància té el Club Handbol Garbí en aquests capítols?

Molta. És el meu origen. Hi ha un capítol dedicat als pioners i els del Garbí hi surten. Moltes de les coneixences que jo he fet de l'handbol les he fet a partir del Garbí. També perquè actualment és un dels clubs amb més llicències federatives de Catalunya i perquè ha tingut grans jugadors.

El llibre surt en el millor any a nivell esportiu del Garbí, després de l'ascens a Lliga Catalana. Quin retrat faries de l'entitat a dia d'avui?

Immillorable. De fet, quan van començar el 1978, vam trigar dos anys a guanyar el primer partit, no teníem instal·lacions i no comptàvem amb res més que el suport dels pares i la presència imprescindible d'en Josep Maria Mora. No ens podíem pensar que arribariem on som ara. És un èxit que tots ens fem una mica nostre. Tots ens sentim una mica de Lliga Catalana.

Quin és el teu millor record vinculat al Garbí?

És com a entrenador dels veterans, del primer diumenge de juny del 2011 a Bellver del Penedès. Era la final de Lliga Catalana Màster i vam guanyar contra el Sant Quirze. Tenia un equip excel·lent, molts m'havien acompanyat tota la vida, d'altres s'havien incorporat més tard. Noms com en Xavier Massaneda, en Josep Pareras, en Panxo Segura petit, en Nino Garcia, en Joan Basó... D'altres que ja no hi són, com en Joan Orri i en Ramon Frigola. Hi havia jugadors també com en Pau Campos, l'entrenador del Bordils, que va jugar un any amb nosaltres; hi havia en Joe Gou, dels millors que jo he entrenat mai... Els podria anar repassant

«El capítol "Els trobarem a faltar" és el que em va costar més d'escriure i, fins i tot, em vaig plantejar no publicar-lo.»

un per un i, realment, era un equip excel·lent. Era la primera vegada que guanyàvem un campionat de Catalunya i les primeres vegades són sempre especials. Quan passo per l'autopista i veig la sortida de Bellver recordo aquell dia i com em van negar de cava. Jo soc molt supersticiós i els havia prohibit que en portessin, però els ho vaig perdonar! Sempre que algú em demana un record penso en aquell 2011 a Bellver del Penedès. De fet, la fotografia de la contraportada del llibre ho és.

Aquesta temporada t'has tornat a vincular al club, com un dels entrenadors del sènior femení. El començament d'any, a nivell de resultats, està sent complicat, no?

Sí, però no em preocupa en excés. És un equip en creixement, en formació. Un equip sènior que té fins a nou jugadores juvenils. Treballen molt; ens deixen molt contents després dels entrenaments. Sabem que, jugant amb tantes juvenils, el peatge és inevitable. Els resultats els veurem a la segona volta i, a mig termini, aquest serà un equip punter a tenir en compte.

És la teva primera incursió en l'handbol femení. Com el veus, a Palafrugell?

Les sèniors van començar en edats diferents, però les juvenils ja van començar al Garbí des de petites. Estan formades, com a mínim, des d'alevins i això es nota. Pugen com una pinya i es nota en el seu joc. Hem d'acoblar juvenils i sèniors i demanar a les primeres que es facin grans, sense presses però amb constància.

Tornant al llibre, quina agenda hi ha pels propers mesos?

El novembre tenim presentacions a Palafrugell (12 de novembre, Biblioteca) i Sarrià de Ter. Prèviament, hem anat a Bordils. Anirem el febrer a Girona, coincidint amb el centenari del GEIEG. Arreu de Catalunya també tenim emparaulat Granollers, Barcelona ciutat per segona vegada, després d'anar l'Onze de Setembre a la Fira del Llibre, Sabadell, Sant Adrià del Besòs, Vic...

«El llibre ha traspasat fronteres en el sentit que l'està llegint gent amb qui no ens coneixem i m'han enviat fotos, impressions i anècdotes.»

Quina resposta has rebut dels primers lectors?

Un *feedback* molt més bo del que m'esperava. El llibre ha traspasat fronteres en el sentit que l'està llegint gent amb qui no ens

coneixem i m'han enviat fotos, impressions i anècdotes per a una segona edició. Sé que a l'Editorial Gregal estan molt contents perquè és el seu primer llibre d'esports i era una aventura per a ells.

Parles de noves anècdotes. El llibre pot créixer amb una versió ampliada o pot haver-hi més llibres?

Hi ha d'haver més llibres. És el primer llibre d'història global de l'handbol en llengua catalana, i ja podeu buscar-ne en castellà o francès que tampoc els trobareu. Hi ha llibres d'històries locals, però no globals. Jo espero que hi hagi més llibres amb més històries, però no els faré jo. Si hi ha més edicions del meu llibre, hi haurà alguna petita correcció, però no històries noves. Jo ja tinc altres intencions literàries que no passen per l'handbol.

En què estàs treballant?

Estic escrivint una novel·la. Vaig començar-la a principis d'any i la vaig aturar a l'estiu per la promoció de *L'handbol Costa*. Llavors continuaré. És ficció; passa a Palafrugell i rodalies però és una novel·la universal, de misteri, amb assassinats i una història d'amor de referons. Normalment trigo quatre o cinc anys a acabar un llibre, ja ho tinc apamat. Per tant, podem dir que el 2023 ens tornarem a trobar. Tant de bo.